

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za o znanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se o znanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, o znanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

V Ljubljani 2. julija.

V političnem vzduhu evropskem nakupičene je toliko elektrike, da jo utegne zdaj pa zdaj mala iskrica sprožiti, in potem bode bojni blisk in grom pretresal vso Evropo. Kje bode počila prva puška, ali ob Dunavu, ali na rusko-nemški meji, ali pa ob Vogezah, k temu trebalo bi proroškega duha, a da se boj, velikanska vojna, pripravlja od Pirenej pa do Urala, od Gdanskega pa do Soluna, tega je prepričan vsak, kdor opazuje razna znamenja na političnem obnebi.

Kako in kam se bodeta v velikanskem, a nezogibnem tem boji obrnili Francoska in Rusija, bi bilo skoro za gotovo pogoditi, manj gotovo pa je, kako bi se držala Italija, sosedna nam država. V tem oziru je jako zanimiv članek, ki ga je nedavno priobčil v Rimu izhajajoči „Diritto“ pod naslovom „Bodočnost sedanjih zvez“.

Omenjeni članek opisuje najprej nasprotstva mej avstrijskimi in ruskimi interesi na balkanskem poluotoku in zaključuje, da se zaradi teh nasprotstev omenjeni državi prej ali slej morata spoprijeti. Da pa

ta trenutek ni več daleč, videlo se je pri posvetovanji zakona o črni vojski v državnem zboru avstrijskem, kakor tudi iz poslednjih vojevitih izjav, iz dnevnega povelja ruskega carja črnomoške mornarici in iz nagovora mestnega načelnika v Moskvi. Trocarska zveza, piše člankar dalje, je le na videz, prelevila se bode v ljuto borbo z mečem in kanoni in druge vlasti morajo za časa skrbeti, kako se bodo postavile nasproti nezogibni tej borbi, katero samo še življenje cesarja Viljema zadržuje. Italija, ki ima poldrugi milijon vojakov in mogočno brodogradnjo, mora se orestiti sedanjega ponižujočega stanja. V orjaškem boju, pri katerem bodeta na eni strani Francoska in Rusija, na drugi strani pa Avstrija in Nemčija, more Italija močno uplivati na odločitev. „Italija bode tedaj potrebovala mož, ki z duhovitostjo in pogumom združuje ono rodoljubje, katero se nikdar ni odreklo, da bi domovine ne popolnilo. Teritorijalno okroženje poluotoka, da bode popolna država, v resnici vladar obojnemu morju, Tyrrenskega in Jadranskega, z vsem, po naravi odkazan obodom Alp, to mora biti glavni smoter nove politike, glavni smoter zvez.“

Zaradi te nove politike, ki je pa pravo za pravo, že jako stara, mora se, tako vsaj zahteva „Diritto“, že marca meseca prihodnjega leta zrušiti ponižujoča tripelalijanca, ter zopet kvišku dvigniti prapor Garibaldijske, Cavourjeve in Viktora Emanuela.

To je glavna misel člankarja v „Diritto.“ Res da napominani list ni glasilo italijanske vlade, marveč najodličnejši organ opozicije, a pomniti treba, da se v viharnih časih kar čez noč opozicijski listi preleve v vladna glasila in da ni nič nenavadnega, temveč jako običajno, da se v dnevih opasnosti in sile celo opozicija pokliče na krmilo, da vodi državno ladjo po penečem in razburkanem morju. Kadar trka nevarnost na duri, takrat so koncesije jako poceni in pred vsem gleda se na to, da se ustrezno vsem nezadovoljnim elementom, da se z vsemi zjedinenimi silami osnuje odboj in prične odločilna akcija.

Pomisliti pa je dalje tudi to, da čeravno italijanska opozicija sedaj nema večine v zbornici, jo

pa vendar dejanski ima mej narodom, da je „Diritto“ v navedenem članku večini Italijanov iz srca govoril, saj je program italijanske politike že stoletja star, izražen v slavnem stihu: „il bel paese, che l' Apenin parte il mar circonda e l' Alpe.“

Iz teh razlogov ni bilo nikdar misliti, da se je Italija iz odkritosrčnih nagibov pridružila trocarski zvezi. Glavni povod bil je srd proti Francoski zaradi poraza v Tunisu. Ta jeza pa se je že precej ohladila, zlasti sedaj, ko se je nemška vlada poravnala z Vatikanom, vrhu tega bila je Italijanov občutljivost močno prizadeta, ker kralj italijanski ni bil povabljen niti k sestanku v Skiernievice niti v Kromeriz, kakor da bi bila Italija pri trocarski zvezi peto kolo,

Taki dogodki pa močno uplivajo na Italijanov južno kri, posebno pa zato, ker nikdar neso imeli pravih simpatij za srednjeevropsko mirovno zvezo, temveč so se jej pridružili jedino zategadelj, ker se drugam pridružiti neso mogli, a bi vendar radi, da bi tudi Italija v sovetu narodov imela svoj glas.

Sedanja italijanska vlada kaže sicer mirovno lice, a utegne se pripetiti, da bode snela krinko miru, da bode morala jadrati, kamor jej bode velelo javno mnenje, to je tja, kjer bode kazalo več dobička. Kje pa bode Italija iskala dobička, povedal je jako razločno „Diritto“, govoreč o obvodu Alp in o gospodstvu nad morjem jadranskim.

Iz Rusije. (Izv. dop. 11. junija st. st.)

V ponedeljek 2. junija umrl je na svojem posestvu Kineški kostromske gubernije veliki ruski dramatični pisatelj Aleksander Nikolajevič Ostrovskij v 64 letu svoje starosti za srčno hibo. Ta vest je osupnila vso Rusijo, kajti v Ostrovskem ugasnila je blesteča zvezda na literarnem nebu matuške Rusije; ni še Rusija pozabila strašnih izgub poslednjih let, ko ji je nemila smrt pokosila Nekrasova, Dostojevskega, Turgenjeva, kar Ostrovskega mahoma ni bilo več. Aleksander Nikolajevič bil je sin bednega činovnika, ki je imel majhen dom za Moskvoj-rekòj v Moskvi; po okončanju gimnazije postopil je na juridični fakultet, od koder pa je čez tri leta ušel, razprši se z jednim iz profesorjev

LISTEK.

Dnevnik.

(Spisal Ludovik Halévy; poslovenil Vinko.)

(Dalje.)

„Da, prav imaš, angelj sladki, moje male novice so grozno suhoparne, a vse, kar ne stoji v knjigi, stoji tu v mojem srcu s plamenečimi črkami: milo majevo jutro, naju srečanje v gozdu . . . še danes, čez dve leti, mi je vsaka, tudi najmanjša okoliščina še jasno pred očmi, kakor da je bilo včeraj. Od petih pa do sednih manevrovali smo, bil je neznanski prah. Peljal sem svoj oddelek nazaj v vojašnico, premenil konja ter odjezdil na Jupitru.“

„Ah! pridni Jupiter!“

„Jedno četrt ure bil sem v krasnem dreveredu tik Vala, kar ugledam majhno kavalkado, prihajajočo mi nasproti. Ti na Nelli, tistej črnej kobili, Georges na svojem malem belcu in stari Louis na svojem lisicu. Potegnivši ga za brzde prisilim Jupitra, da gre v stop. Vaša mala družba odjezdi tik mene naprej. Oj! kako živo si mi pred očmi v svoje sive ježne opravi, s črnim klobukom, ki ti je tako mično stal, in z dolgimi plavimi kodri, krožičimi se izpod naličja . . . In ko si jezdila mimo

mene, dejal sem sam pri sebi: „Res, ni je mičnejše stvari na sveti, nego je ta deklica . . . In ti, kaj si pa ti rekla?“

„Kaj sem si rekla? . . . ne spominam se . . . a čuj, kaj sem zapisala,“ in z glasom, lahko tresočim se, kajti mali dostavek jo je globoko ganil, brala je naslednje: „Davi sem ga srečala tik Vala, prijahal je v polnem diru, a najedenkrat, spoznavši mene, spravil je konja v stop. Jezdil je mimo tik nas, a jaz ga nesem pogledala, a dobro sem čutila, da me je on gledal. Jedva smo bili deset korakov oddaljeni od njega, kar mi pravi Georges, ta mali bebec: Ivanka, si ga li videla? bil je konjiški stotnik jednoinvajsetega lovskega polka. Prav dobro sem videl številko ovratniku njegove uniforme. — Jaz sem se raztogotila nad Georgesom, da bi le on ne bil nič slišal!“

„Da, se že spominam, slišal sem.“

„Tako, no hitro, beri.“

„V sredo 25. maja: Zopet sem videl mojo neznanico, stanuje v hiši ob terasi, peljal sem se tam mimo, stala je pri oknu, opazila me je, menim, da se je potem naglo, prav naglo umaknila od okna. Bože moj, kako je ljubezniva!“

„Le poglej! to je malo menj suhoparno nego li prej. Boljšaš se, dobivaš nekaj sloga.“

„Morebiti zato, ker pričujem biti zaljubljen . . . In ti . . .“

„Dne 25. maja: Danes sem stala pri oknu, kar vidim, da se bliža majhen angleški lovski voz; bil je jako lep, na sedalu je sedel majhen groom, brez napake držeč se, in poleg njega konjiški stotnik. Sklenila sem, natanko pogledati ga, naj bi tudi opazil . . . a ustrašila sem se ter se skrila v najskrajnejšem kotu salona. Babica, ki je bila zraven, me je vprašala: Kaj pa vendar počneš, Ivanka? Nič, babica! — Tako, zdaj pride 26. maj; ta dan pa kar nič nesem zapisala o tebi. Da, le sam se prepričaj, o tebi ni nikjer govorenja: Pomerila sem novo rožno obleko, dobro mi stoji, samo šivilja je napravila premalo gub (plissés), narediti jih mora še nekaj itd. itd.“

„Že dobro — zame pa je bil šestindvajseti jako važen dan. Res, da tukaj stojita samo dve vrsti, a ti dve mnogo povesta: Danes sem Picotu podaril 20 frankov, on je fin diplomat.“

„Temu pa treba doberšnega dostavka.“

„Prav imaš! Spominam se, da sem dejal zjutraj pri zajutreku Dubisyju, ki vedno pohaja po gozdih: Povej mi vendar, kako se zove tisto mlado dekle, ki vedno jezdi na izprehod z malim dečakom dvanajstih let in s starim služabnikom? Čakaj, ona

in se posvetil literaturi. Njega ime je bilo skoro povsod izvestno, kakor slavna imena njegovih slavnih sodobnikov-pisateljev; poslednja leta je bil ravnatelj carskih gledališč v Moskvi. Ostrovski ostavlja za seboj dva brata, iz katerih je eden, Mihael, minister gosudarstvenih imuščestev, brata Petra, sestro Marijo Nikolajevno in mnogoštevilno potomstvo.

Oceniti Ostrovskega v tesnem okviru kratkega dopisa, pisanega sredi drugega spešnega dela po službi, ne morem, rečem le, da Ostrovskij je bil v svojih umotvorih propovednik človekoljubja, zaščitnik človeškega dostojanstva in pravi narodni učitelj. Njega propoved, položena v usta sceničnih umetnikov, obletela je vso prostrano rusko zemljo in došla do poslednjega oglja našega prostranega carstva. Njega umotvora čital je „na svjatoj Rusi“ vsak, kdor ume čitati; on je izučal nrave svojih rojakov in izobrazil jih s fotografično točnostjo, da so se nedostatki ruskega občestva videli v njega delih kakor v vernem zrcalu. Njega dramatična dela: „Bédnost ne porok“, „Svoji ljudi — sočtemsjá“, „Bédnaja nevesta“, in druga, katera tu prešteti ni prostora, živela bodo na veke v srcih naših. Kot človek bil je Ostrovskij nenavadno dober in pošten in o njega vseobjemljivejši ljubezni k bližnjemu pojavljajo se vsak dan nove anekdote.

Truplo njegovo so pokopali v Kinešmi, pa le dokler ne bode gotova mu rakev v Novodevičjem monastirju v Moskvi. Vječnaja pamjat.

Dovolite mimohodem zajaviti Vam, da Vaših listov „Slov. Naroda“ dobivam komaj deseti del — urok temu je, da oni, kakor i drugi listi iz Avstrije ne prihajajo do ruske meje, no ostajajo v avstrijskih „konfiskujočih rokah“, kakor i telegrami, katera odpravljajo korespondenti ruskih listov v Petrograd in Moskvo o — „položnji Avstriji.“ Ravno tako pa mislim, da tudi avstrijski naročniki, posebno „Moskovskih Vjedomostej“, poslednje tedne ne dobivajo tega lista pravilno. Žal mi je, da ne morem soobčiti vam, kar se piše s tistih časov, ko se je začelo pojavljati ime generala Jamskega, o Avstriji v ruskih listih.

Čitam, da knez bolgarski „Šasa Battenberg“ hoče prositi rumunsko kraljico, da bi mu našla nevesto v Berolinskih carskih dvorcih. Tako je prav! V Berolinu najde Battenberg dostojno sebi nevesto, zato bode skrbel njega sovetnik in dobrotnik Bismarck. V Rusiji se mu je spesnilo: komaj je sedel na bolgarski prestolček, svatal se je za hči najbogatejšega kneza v Rusiji, Josúpova; no ta čisto ruska ženska nastavila mu je nos in je takoj zatem postala žena polkovnika Lazareva, sedanjega vicegubernatorja v Kursku, človeka, ki ga zaradi njegovega prostega in dobrega značaja spoštuje vsak, kdor ga zna. On je sin slavnega admirala Lazareva, junaka krimske vojne. Ta slučaj dovolj karakterizuje rusko žensko, ki ljubi štiridesetletnega polkovnika Slovana bolj, nego „nemčuru-knjeza“ sedečega po milosti Bismarcka na prestolu postavljenem na kosteh ruskih junakov!

Krutorogov.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 2. julija.

„Gazeta Narodowa“ pravi, da se je zaupanje naroda v svoje poslance zaradi njih postopanja v državnem zboru jako pomanjšalo. Vlada se pa za večino nič ne zmeni in vedno stoji nad strankami, s tem pa le vodi parlamentarizem ad absurdum. Velika napaka je, da se ministerstvo dopolnjuje iz neparlamentarnih krogov. Ta list pa sam ne vé, kako bi se dalo temu odpomoči.

Ogerski ministerski predsednik Tisza prišel je na Dunaj, da cesarju poroča o raznih vladnih zadevah. Bil je že v avdienci pri cesarji. Hkratu se bode dogovarjal z avstrijskimi ministri, kdaj naj se obnové pogajanja o carinskih tarifih in kakó naj se vrše.

Vnanje države.

Združeni srbski liberalci in radikalci mislijo v skupščini predlagati skupno adresu. Osem radikalcev, kateri nečejo se združiti z liberalci, pa hoče, da bi radikalci sestavili svojo adresu.

Noto, katero je ruski poverjenik, Onou, izročil turškeji vladi, našteva vse dela bolgarskega kneza, s katerimi je rušil vzhodnorumeljski upravnik, in zahteva, da Turčija takoj protestuje proti takemu postopanju bolgarskega kneza. Ta nota je vzbudila v Carigradu res nekaj pozornosti in proizročila turškemu državnikom dokaj skrbij. Turki se namreč boje, da bi zaradi Bolgarije kedaj ne prišlo do boja med Rusijo in Turčijo. Storila pa vendar sedaj Turčija ne bode nič proti knezu. Državniki na Zlatem rogu sami ne vedo, kaj jim je storiti. Ako ne ustrezajo Rusiji, se jej bodo zamerili, a če pokažejo večjo energijo proti knezu, navstal bi v Bolgariji kak prevrat. Kneza Aleksandra bi Bolgari utegnili nadomestiti s kom drugim, ki bi bil prijaznejši Rusiji. Poslednja bi sedaj premenila svojo politiko in se začela potegovati za Bolgare. Ne zahtevala bi samo realne unije mej Bolgarijo in Vzhodno Rumelijo, ampak morda še celo, da se Makedonija pridruži Bolgariji. Bolgari bi pa celo utegnili proglasiti svojo nezavisnost. Ko bi Turčija kaj ugovarjala, bi se pa zamotala v boj z Rusijo. Vsekako tedaj prej ali slej Turčiji preti pogin, zato pa turški državniki roke križem drže, in gled jo, kako se razvijajo dogodki. — Povod temu, da je „Journal de St. Petersburg“ prinesel tako oster članek proti bolgarskemu knezu in Turčiji, je nekda to, da je rusko vladu tudi drugim evropskim vladam poslala noto, v kateri našteva, kako ruši knez vzhodnorumeljski upravnik, da bi proti temu protestovale, vevlasti se pa za to noto neso nič zmenile. To je bil nov poraz ruske diplomacije. Kar ni Rusija mogla doseči pri vevlastih, poskusiti hoče zopet v Bolgariji. Skušala bode vzbuditi nove agitacije proti knezu. Sklenila je vsekako odstraniti ga, in ne bode poprej odjenjala, da se jej to posreči. Nekaj časa bode knez še vodil bolgarski narod za nos, dokler je ta pijan zmag proti Srbiji. Ko se pa narod v tem oziru malo strezni, pa bode spoznal, da je knezovo postopanje škodljivo in bode gledal, da se ga znebi in si zopet pridobi prijateljstvo mogočne Rusije.

Poslednji čas so v Makedoniji turška oblastva zaprla več bolgarskih svečnikov in učiteljev. Dolže jih, da so narod ščuvali k ustaji. Govorj se, da prihajajo iz Bolgarije agitatorji, da hujskajo narod proti turškemu oblastvu. Oblastva dobila so ukaz, da naj strogo, postopajo proti tacim agitacijam.

Kakor se poroča iz Carigrada, so se pri urejevanji črnogorsko-turške meje pokazale nove težkoče. Turško-črnogorska meja se že urejuje več

let, pa še sedaj ni uravnana. Vedno se prikazujejo nove zapreke. Vse kaže, da se bode težko poprej uravnala, da se začno kake nove zmešnjave na Balkanu. Tedaj se bode pa začel boj mej Črnogoro in Turčijo. Kakor se poroča nekemu Dunajskemu listu iz Peterburga, izrazil se je črnogorski knez Nikita proti srbskemu politiku Belanoviću, da Črnagora ne bode nikogar prosila miloščine, ampak bode zahtevala, kar more dobiti s svojimi močmi. Iz Cetinja se pa javlja neko poročilo, da bi Črnagora ne mogla obstati, ako ne razširi svojega ozemlja.

Francoski monarhisti začenjajo živahneje gibati se. Manifest grofa Pariškega jim je dal več poguma. Sklicevati hočejo shode, prirejati bankete in po časopisih delati za svoje ideje. „Figaro“ pravi, če komunisti smejo prirejati bankete v spomin komuni, zakaj bi jih monarhisti ne v spomin slavnih dni monarhije. Pa tudi v parlamentu bodo skušali, kolikor se le da, nasprotovati vladi. Po vseh departementih mislijo osnovati stalne odbore, ki bodo delali za monarhistične ideje, zlasti narod vedno pripravljali za volitve. Toda vse to bode jim malo koristilo, ako le republikanci ne bodo preveč nejedini mej seboj. Bolj ko bodo kraljevci agitovali za grofa Pariškega, tembolj se bodo od njih oddaljevali privrženci Napoleonove rodovine. Mej monarhisti pokazal se bode tedaj razpor, ki bode uničil njih moči. Ker grof Pariški poudarja v svojem manifestu, da je monarhija na boljše jamstvo za mir, zgubil je tudi mnogo popularnosti pri narodu. Dozdaj se je mislilo, da bode grof Pariški, ako pride na prestol, takoj začel vojno z Nemčijo, da zopet pridobi Alzacijo in Loreno. To bi bilo prihodnjemu kralju ložje mogoče, ker bi imel zveze z raznimi evropskimi dvori ter bi mu ne bilo težko zlasti Rusije pridobiti na svojo stran, nego je republiki, ki je nekako osamljena. Ta izjava grofa Pariškega se pa sedaj tako tolmači, da se on hoče odreči temu delu.

Nikakor ni brez vsega političnega pomena, da je te dni kralj danski obiskal nemškega cesarja v Emsu. Še pomenljivejši je ta pohod, če se pomisli, da se misli graditi v kratkem nova železnica, ki bode vezala Dansko in Nemčijo. Nikomur ni neznan, kdor je s pozornostjo opazoval dogodke poslednjih desetletij, da mej Danci in Nemci od 1864 leta vlada veliko nasprotje. To nasprotje se je povečalo 1866. leta, ko je Prusija prisilila Avstrijo, da se je odrekla članu V. Praške mirovne pogodbe, in s tem uničila Dancem nado, da bi po posredovanju vevlastij kedaj dobili nazaj jeden del Šlesvika. Pa še druge okoliščine so vedno netile to sovražstvo, kakor novačenje Danccev v Severnem Šlesviku, iztiranje Danccev in pa to, da se zet danskega kralja, vojvoda Cumberlandski, ni pustil na Brunšviški prestol. Kdo bi morda mislil, da se Nemčija ne bode dosti brigala, ali jej je mala Danska prijazna ali ne. Toda temu ni tako. V Berolinu že dolgo žele sprave z Dansko. Nemci se danske vojske sicer nemajo dosti bati, a danska kraljeva rodbina je v sorodu z rusko in angleško vladarsko rodbino in z vojvodo Cumberlandskim, kateri ima legitimne pravice na hanoverski in brunšviški prestol. Poleg tega je pa še geografični položaj Danske jako pomenljiv. Dansko-nemška meja je mnogo bližje Berolinu nego francosko-nemška. Tedaj je kaj naravno, da bi Francozi v bodoči vojski z Nemčijo skušali Dancce pridobiti na svojo stran ter bi velik del svoje vojske z ladjami prepeljali na Dansko, da bi od tam prodirala proti Berolinu. To bi Francija tem ložje izvela, ker ima mnogo večje vojno brodogradne nego Nemčija. Ko bi bila Danska zamotana v vojno, bi gotovo skušala Ruse pregovoriti, da jej prihite na pomoč. Rusi bi se gotovo ne obotavljali Dancem pomagati že zaradi sorodstva vladajočih rodbin, in pa ker vedo, da Nemčija postaja tudi njim nevarna. Skupnim francoskim, ruskim in danskim silam bi se

jezdi črno kobilu in stari služabnik lisca, pravi neki drug častnik, deček pa majhnega belca, pristavi tretji. Zdaj so gospodje pričeli pomenkovati se o vrednosti konj; jaz sem jim seveda nevšečno segel v besedo: Saj jaz vas ne vprašam niti o črnuem, niti o družih dveh konjih, jaz povprašujem po deklici. Nato so vsi trije priznali, da gledajo vedno le na konje. Na ta način nisem torej ničesar dosegel. Okolo treh šel sem domov ter opazil Picota, mojega strežeta, pohajajočega po dvorišči. Picot je Parižan in pravi ogleduh.

Pokličem ga torej ter pravim: Čuj, Picot, ti moraš zvedeti, a prav spretno, kdo stanuje v hiši ob terasi, v hiši, ki ima uhod v ulici „des arcades“. Kakor ukažete, gospod stotnik! . . . Me li umeješ, prav spretno! . . . Kakor ukažete, gospod stotnik! Ako kaj pozveš, povej mi jutri v vojašnici.

„Meni se zdi, da nesi bil prav nepotrpežljiv, sicer bi mu bil ukazal, naj takoj zopet pride.“

„Prišel je sam od sebe; jedva čez jedno uro bil je ves vesel zopet tu in govoril mi je zlat govor: Zdaj vse vem, gospod stotnik! Hiša je že tri tedne dana v najem nekej pariške obitelji. Gospodar zove se Lablinière, je inženir in izdelovalec strojev, dela parne stroje in telegrafe itd. Tam biva

s svojo taščo, svojo ženo in dvema otrokoma, z devetnajstletno deklico in dvanajstletnim dečkom . . . Čakajte malo, vem tudi, kako je ime otrokoma . . . Ivanka in Georges. Bogati ljudje so, vrlo bogati . . . pet konj v hlevu, trije vozovi v kolarnici, štirje služabniki, kuharica in tri hišne. V Parizi stanujejo na boulevardu Haussmann 28. Kako sem vse to zvedel? Prav lahko! Vrtar je stal pred vratmi, jaz torej prav počasi prikrevsam, kakor vojak, ki od dolgega časa ne ve, kaj bi in ko sem stal ravno pred njim, pravim: Hu! kako je vroče, in si obrišem čelo. O da! pravi on, vroče je, vroče . . . Jaz nadaljujem: a vender malo menj kot včera. On: da, malo sapica piše. Dobri smo, začetek je bil storjen, pričela sva kramljati. Ravno, ko sem manevroval sem in tja, da bi razgovor navel na glavno reč, ugledam tam zadaj na dvorišči vragovo brdko dekcle, z debelim kosom kruha prihajajočo po peronu doli. Pravim torej vrtarju: Ali je to gospodinja? Ne, odgovori on, to je hči gospoda iz Pariza, in zdaj prične odpirati svoje zatvornice, pripovedujoč mi vse tisto, kar sem vam že povedal. Razvnel se je in še vedno dalje govoril, kar pride mlada gospodična zopet sem čez dvorišče, to pot brez kruha. Vrtar pravi: To je hči gospoda iz Pariza, vsak dan prinese svojemu konju kruha v

hlev . . . Mej tem je mlada gospodična zopet stopila na peron, a šla je prav počasi, ozirajoč se po meni. Bilo je, kakor bi se čudila, da mene vidi tukaj, in kakor bi hotela reči: Kaj ima neki vojak tu opraviti? . . . Stopila je v hišo . . . zdaj jej pa vratam zapoje hvalno pesen, hvalno pesen, vam pravim: kako je dobra, kako prijazna, ne samo s konji, ampak tudi z ljudmi, vse jo ima tako rado. Mej tem, ko mi je vrtar vse to pripovedoval, priteče sem k nama hišna, prav lepa stvarica, ter vpraša: Ali ni nobenega pisma za našo milostivo gospodično? Ne! Saj vendar veste, če so pisma za gospodično tu, jih takoj sam prinesem gori. Jaz sem si pa tako-le mislil: Kdo ve, iz takšne hišne bi morebiti človek še kaj mogel spraviti . . . Zato vnovič pričnem: Gospodična, kako je danes vroče! Res, vroče . . . Jaz nadaljujem: malo manj pa vendar, kot včera . . . in res se mi je posrečilo, kakor pri vrtarju. Vpraša me, poznam li nekega Kamusa, ki je pri desetem huzarskem polku podčastnik? . . . Tako lepo kramljamo, dokler ona deje: Zdaj moram pa hitro od tod, milostiva gospodična me čaka! . . . In odletela je, jaz sem pa še zvedel, da je hišni Julija ime.“

„Tako mi je torej gospod stotnik pošiljal ogleduhe.“ (Dalje prih.)

pa Nemci ne mogli ustavljati. Zategadelj bi Nemci radi spravili se z Danci. Mogoče je celo, da jim dajo jeden del Šlesvika nazaj. Kralj danski bi pa utegnil baš v Nemčiji iskati podpore proti demokratom in socialistom, ki se vedno bolj širijo v njegovej deželi. Nemci so pa tako pripravljani podpirati vsako reakcijo. Sedaj je sicer še jako malo upanja, da bi se spriznali Danci in Nemci, ker v Kodanji močno delujejo nasprotni uplivi. Bismarck si bode gotovo prizadeval, da bi to dosegel, predno umrje stari cesar Viljem, kajti po njegovi smrti utegnejo za Nemčijo navstati osodepolni časi.

Irci so jako jezni na vodjo **angleških** radikalcev, Chamberlaina, ker je s svojimi pristaši pripomogel, da je bila v spodnji zbornici zavržena vladna irska predloga. Chamberlain dobil je že več pretilnih pisem. Dva oborožena tajna policista ga morata povsod spremljati

Dopisi.

Iz Trsta 29. junija. [Izv. dop.] Ker sem bil po slavnem uredništvu Kresovem naprošen, naj napišem Raičev životopis, sem drage volje pripravljen, to častno nalogo prevzeti in pokojnika, kakor to smer lista zahteva, v prvi vrsti kot književnika narisati.

V to svrhu bi mi jako ugajali listi, katere je pokojnik temu ali onemu slovenskemu pisatelju pisal. Obračam se torej z uljudno prošnjo, zlasti do starejših slovenskih književnikov, da mi blagohotno prepusté v porabo tako tvarino.

Pri tej priliki si usojam to-le misel sprožiti.

Ker je bil Raič v prvi vrsti politik, bi kazalo, vse njegove govore v državnem in deželnem zboru, na taborih in pri drugih shodih, njegove uvodne članke v „Slovenskem Narodu“ zbrati in v posebnej knjižici izdati. V tej knjigi bi se pa nje govo literarno delovanje na kratko naj omenilo, v kolikor je potrebno, da je slika popolna. To knjigo pa naj krasi njegova slika. Čisti donesek bi se porabil v to, da se pokojniku post vi v Ljubljani dostojen spominek.

Na ta način dobi slovenski narod dovolj tečne in zdrave hrane. Malokateri slovenski poslanec je v tako jezgoviti besedi govoril k narodu, kakor Raič in njegove jedrnaté besede naj v tisočih izvodih njegovega životopisa bodrijo narod na ustrajni upor proti brutalnim navalom naših nasprotnikov na nas.

Takemu delu bi bil najbolj kos kak skušen slovensk politik, stanujoč v Ljubljani, ker so mu tam viri najbolj pristopni.

Morde so slovenski rodoljubi v Ljubljani ali na Štajerskem že kaj ukrepali o njegovem spomeniku, tega ne vem; vsakako pa je čas, da se začne misliti na to.

Dr. K. Glaser.

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani 25. junija.
(Konec.)

Podžupan Vaso Petričič utemeljuje svoj samostalni predlog o preuredbi selilnega reda za mesto Ljubljansko in njega predmestja. Predlagatelj pravi:

Že 1884. leta mislil sem predlagati, naj se reformuje selilni red za Ljubljansko mesto in njega predmestja, za katera velja vsled cesarske naredbé z dne 16. novembra 1858 št. 213. državnega zakonika, določba, da se imajo stanovanja in drugi prostori, kakor: prodajalnice, kleti, hlevi, magacini itd. — ako ni posebne pogodbe, najpozneje odpovedati v teku osmih dni, po Svečnici, to je do 10. februarja in v teku osmih dni po sv. Janezu, to je do 2. julija, — selitev pa da se ima izvršiti deloma v 8, popolnem v 14 dneh po sv. Juriji in Mihaelu, to je 2. maja in 12. oktobra.

Toda vedoč, da treba o tem predmetu slišati mnenje merodajnih strank, obrnil sem se potom javnosti do hišnih posestnikov. Podrobnosti mojega predloga opirajo se tedaj na mnenje dotičnih strank.

Omenjena obroka imata svojo zgodovino v starodavnej navadi, zapomnjevati si dan preseljevanja in odpovedi po dneh znanih svetnikov, ne pa kakor dandanes po koledarji.

Ali dnevi svetnikov neso bili postavljeni, da bi zaznamovali roke za selitev, in tako traje doba od sv. Jurija do sv. Mihaela 5, od sv. Mihaela do sv. Jurija pa 7 mesecev; ravno tako znaša pri četrtletni odpovedi rok od sv. Jurija do Petra in Pavla samo 2 meseca, od Mihaela pa do sv. Pavla, 25. januarja, pa 4 mesece.

Za hišne posestnike bilo je to v prejšnjih časih, ko se je menj selilo, vse jedno in tudi danes

bilo bi vse jedno, če bi se stanarina tudi plačevala poluletno, — a oni, ki plača poluletno za 7 mesecev, molči, onemu pa, ki ima odrajtovati za 5 mesecev poluletno stanarino, dozdeva se to neprimerno, vsled česar sili na to, da bi se plačevala stanarina mesečno.

To je najemniku ugodnejše, hišni posestnik pa se mora udati, ako želi oddati stanovanje. Iz te določbe izvira mnogo šikan in razporov.

Najemnik si pogodi mesečno plačevanje in za pusti stanovanje o sv. Mihaelu, tedaj pred dokončanim celim letom; po tem takem je samo za 5 mesecev plačal, drugi nasledni najemnik pa rajše odrajtuje v poluletnem obroku, ker bi sicer za jeden mesec več, nego v prejšnjih šestih mesecih plačati moral.

Iz tega je jasno, da hišni posestnik zgubi najemščino za jeden mesec. Ravno ta krivica godi se tudi pri plačevanju najemne doklade, kakor tudi pri restituciji hišnega davka tedaj, ako prostori ostanejo prazni, — ker se vrača, davek za 5, ne pa za 6 mesecev,

S tem, da se sme odpovedati samo 2 krat na leto, dela se dandanes, ko se vedno bolj in bolj povzdiguje promet hišnemu posestniku velika krivica, kajti on je prisiljen najemnika, ki stanarine ne plača, pol leta obdržati, davek pa erarju vender redno odrajtovati.

Drug slučaj: — Stranka pride ogledat si stanovanje. Videti je olikana, mirna in spravljiva. — Komaj se je pa uselila, pokaže se tako, kakor da bi bila navlaš ustvarjena, nagajati redoljubnemu hišnemu posestniku, ki mora trpeti nagajalce celega pol leta v svoji hiši, ne da bi se mogel pomagati.

Ali tudi stranka nadarjena s tolpo otrok nalleti večkrat na sitnega hišnega gospodarja, in mora prenašati ravno tako neugodno osodo.

Priporoča se torej razveljaviti dosedanjo določbo in določiti preseljevanje 4 krat na leto.

S tem bi se omenjene sitnosti vsaj nekoliko omejile, in torej naj bi se določila preselitev na 1—4. januarja, 1—4. aprila, 1—4. julija in 1—4. oktobra; odpovedati naj bi se pa moralo, ako ni najpozneje 2½ meseca prej in sicer na 1—14. oktobra, 1—14. januarja, 1—14. aprila in 1—14. julija.

Ako se pogodi sploh ¼ letna odpoved, naj vselej velja začeti od 1. prihodnjega meseca. Ako je na omenjeni dan nedelja ali praznik, naj potem preide obrok na prihodnji delavni dan. Izpraznjenje, ako traje 8—14 dni, kakor dosedaj, je predolgo, in iz tega izvira dosti nagajivosti hišnemu posestniku, ker se taka stranka itak še le zadnji dan pripravlja stanovanje zapustiti.

V Trstu traje preselitev samo jeden dan, v Zagrebu samo 2 dni, za Ljubljano zadostovalo bi popolnem 4 dni, saj imamo sedaj dovolj potrebnih pomočnih sredstev, postreščekov, fakinov itd. Preselitev naj bi se vršila tako, da se izprazni polovica stanovanja do večera družega dne, druga polovica stanovanja pa naj bode do 12 ure opoludne četrtega delavnega dne izpraznjena in izvršena.

Za mesečna stanovanja ni nobenih drugih postavnih določb, nego jedino le v §§. 1113. in 1116. obč. drž. zak. in §. 2. lit. C. postave z dne 16. novembra 1858 št. 213. drž. zak. oziroma tudi §. 22. in ta negotovost je povod marsikateri tožbi in drugi sitnosti.

Želeti je tedaj, da bi se v tej zadevi kaj preciznega ukrenilo in sicer to le določilo:

Mesečna stanovanja naj se izpraznjujejo vedno dopoludne zadnjega dne meseca, oziroma ako je praznik, prihodnjega dne; odpovedujejo pa naj se od 1. do 14. dne dopoludne.

Ker preuredba selilnih dob ne spada v kompetenco slavnega mestnega zbora, ampak višjih oblastev, predlagam, slavnemu mestni zbor naj sklene, da se ta samostalni predlog: da se določi preselitev stanovanj in drugih prostorov za Ljubljansko mesto in njega predmestja na 1. januarja, 1. aprila, 1. julija in 1. oktobra oziroma, ako je praznik na prihodnji delavni dan; odpovedba pa, ako ni nobene druge pogodbe, najpozneje 2½ meseca prej in sicer na 1—14. oktobra, 1—14. januarja, 1—14. aprila, 1—14. julija, — in naj se izpraznjenje lokalitet polovica v dveh dneh do večera drugo polovico pa v 4 dneh dopoludne počeniš od gori omenjenih dob izvrši; mesečna stanovanja naj se izpraznjujejo vedno dopoludne zadnji dan meseca, oziroma ako je praznik, prihodnji dan, odpovedujejo naj se po, od 1. do 14. dopoludne, — ne da bi se kratila

meritorična razprava v slavnem mestnem zboru, izroči po določbi mestnega upravnega reda, slavnemu personalnemu in pravnemu odseku v posvetovanje in poročanje.

Mestni odbornik Murnik utemeljuje svoj samostalni predlog: Naj se c. kr. trgovinskemu ministertvu pošlje prošnja za razširjenje železničnih delavnic na tukajšnjem državnem kolodvoru. Predlagatelj opominja v svojem utemeljevanji, da je predlog zaradi tega nujen, ker bode v kratkem dokončana železnica Herpelje-Trst in se bode po peage-pogodbi mej južno in državno železnico promet na državni železnici proti Trstu jako razširil, tedaj bode treba pomnožiti delavnice in kurilnice, kajti treba bode mnogo parnih strojev in vagonov. Ker se ni posrečilo dobiti vodstva državnih železnic v Ljubljano in se je isto ustanovilo v Beljaku, je pač umestno, da dobi tudi Ljubljana nekaj, ne pa vse Steier ali Knittelfeld, kjer so doslej take delavnice. Prošnja je torej prav opravičena, kajti ako se te delavnice razširijo v Ljubljani, pridé mnogo ljudij, ž njimi pa veliko zasluzka za mesto Ljubljansko in okolico.

Predlog g. Murnika se jednoglasno vsprejme in potem javna seja sklene, ki je trajala tri ure.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je požarnima brambama v Borovnici in v Šent Vidu pri Zatičini vsaki 70 gld. za nakup gasilnega orodja.

— (Šentpeterska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani) izvolila je pri včerajšnjem občnem zboru za zastopnika pri veliki skupščini gg. Zagorjana in Poljanca.

— (Centralna filokserna komisija) sklicana je 8. julija na Dunaj. Kranjsko bode zastopal g. deželni odbornik dr. Vošnjak. Na dnevnem redu je mej drugim poročilo o uvažanju ameriških trsov in o državnih ameriških trsnicah, mej katere spada tudi trsnica pri Kostanjevici.

— (Izpraznjeno Šelenburgovo ustanovo v Terezijanišči) na Dunaji podelil je cesar vsled predloga deželnega odbora Mihelu Angelo baronu Cojzu, sinu graščaka Egona C. Cojza na Brdu pri Kranji.

— (Zasluzeno plačilo.) Neki Avgust Voltmann bil je danes pri c. kr. mest. del. okr. sodnji obsojen na deset dni zapora, ker je po mestu trosil neosnovano vest, da je g. V. Petričič dné 3. junija piščalke delil. Jednaka osoda naj bi doletela tudi druge brezvestne obrekovalce.

— („Tagesposti“) se iz Ljubljane pod šifro L. (Linhart?) brzojavlja, da so Anastazija Grūna spomenik zopet pomazali. Poštenjak dopisnik se zopet ne more zdržati nesramne laži, da je magistrat spomenik „nothdürftig“ očistiti dal. Spomenik je jako skrbno očiščen, da niti sledu ni o omadeževanju. Dalje se L. laže, da so jih že 6 zaprli. Kolikor nam znano, neso niti jednega zaprli in karakteristično je, da se po mestu vedno bolj širi vest, da so nemškutarji sami spomenik namazali, samo da morejo zopet Ljubljano in Slovence črniti. Ne trdimo, da je to istina, a tako se govori in pregovor pravi: „Vox populi, vox dei.“

— (Poročil) se je včeraj g. dr. Edvard Šavnik, zdravnik v Kranji, z gospico Olgo Malijevo.

— (Vabilo k pevske veselici,) katero priredi čitalniški pevski zbor v nedeljo v 4. dan julija 1886. leta na čast došlim poverjenikom društva sv. Cirila in Metoda v čitalniških spodnjih prostorih. Spored: 1. Nedved: „Lovska“, zbor. 2. Förster: „Pobratimija“, zbor z bariton-solo, ki ga poje gosp. Pucihar. 3. Pahor L.: „Zvonček“, čveterospev, pojo gg. Bučar, Krsnik, Pajsar, Petrič. 4. Tovačovski: „Sokol buditelj“, zbor. 5. Dr. Ipavec: a) „Slovo lastovke“, Hajdrih; b) „Milo se v meni srce topi“, čveterospev, pojo gg. Meden, Stamcar, Pucihar, Paternoster. 6. Vogel: „Cigani“, zbor s t. nor-solo, solist g. Iv. Meden. 7. Loterija. Mej posameznimi točkami pevskega sporeda svira godba slavnega c. kr. pešpolka baron Kuhn št. 17. Začetek ob 8. uri zvečer. — Ustoppina za osobo 30 kr. Čisti dohodek namenjen je pevske blagajnici.

— (V mestnem zboru Tržaškem) interpeloval je g. Nabergoj župana, kaj je z denarjem, ki se je po posebnem odboru nabiral za okoličane, po toči poškodovane in z onimi 3000 gld., katere je mestni zbor v isti namen podaril. Župan je odgovoril, da se bodo denarji razdelili v malo dneh. No, čas bi že bil, kajti toča pobila je po oko-

lici že maja meseca lanskega leta, torej so mestni gospodje Tržaški potrebovali več nego leto dni, predno se začne denar deliti. Za tako postopanje lahonov nam nedostaje pravega izraza.

— (V Trstu) pobira kolera vedno nove žrtve. Dosedaj je vsega vkupe 10 oseb za kolero zbolelo, ki so vse tudi pomrle, kar kaže, da je bolezni izredno huda.

— (Iz Dobrunja pod Ljubljano:) Dne 6. in 7. t. m. bodo pri nas volitve. Dne 6. t. m. volijo davkarske občine 8 odbornikov in 8 namestnikov, dne 7. t. m. pa volijo trije razredi po 8 odbornikov in 3 namestnike. III. razred vodi zjutraj ob 8. uri, II. razred popoldne ob 2. uri, I. razred popoldne ob 4. uri. Volilci se vabijo, da pridejo volit.

— (Posojilnica v Mariboru) imela je od 1. januarja do 30. junija t. l. 231.777 gld. 35 kr. dohodkov, izdatkov 227.543 gld. 77 kr., vкупnega prometa torej 459.321 gld. 12 kr. Udov šteje 979.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 2. julija. „Fremdenblatt“ ima iz Monakovega vest, da je ministerstvo včeraj odstopilo.

London 2. julija. Volitve so se včeraj pričele. Dosedaj 33 poslancev zopet izvoljenih. V Colchestru so pristaši Gladstonovi konservativcem podlegli.

Trst 1. julija. 15 letna služkinja Gorjanec, ki je včeraj zbolela, umrla po noči. Je li umrla za kolero še ni dognano. V Vidmu včeraj na novo dve osobi za kolero zboleli.

Dunaj 1. julija. „Politische Correspondenz“ ima vest iz Peterburga: Francoski poslodstva in drugi tajnik pri francoskem poslanstvu v Ljubljani Freycinetu svoji ostavki.

Würzburg 1. julija. Danes popoldne trčil brzdovlak z osebnim vlakom, ki so ga iz Rottendorfa po napačnem tiru spustili. Oba strojovodji in 7 potovalcev mrtvih, veliko ranjenih.

Rim 1. julija. Izvestje o kolero: V Brindisi 20 zbolelo, 9 umrlo; v Orii 5 zbolelo, 3 umrli, v Erchie 8 zbolelo, v San Vitu 18 zbolelo, 11 umrlo, v Francavilli 53 zbolelo, 17 umrlo, v Caravignu 1 zbolel, v Latianu 100 zbolelo, 21 umrlo, v Benetkah 3 zboleli 1 umrl, v Cadigori 11 zbolelo, 2 umrli.

prinaša v VII. zvezku naslednjo vsebino: 1. J. Stritar: Rodina. — 2. J. Starš: Prvi snež. Povest. — 3. J. Tržak: Bajke in povesti o Gorjancih. 28. Puščavnik Dorée. — 4. Josip Jurčič: Slovenski svetec in učitelj. Zgodovinski roman. VIII. Zemljižem. (Dalje.) — 5. Gozrd: Na sedmini. Balada. — 6. J. Vrhovec: Iz domače zgodovine. VI. Početki ljudske šole. — 7. Rádmirski: O polunoci. Pesem. — 8. J. Leban: Poljub. Pesem. — 9. A. Fekonja: O početkih slovenske književnosti. (Konec.) — 10. J. Kersnik: Mohoričev Tone. — 11. Književna poročila: V. Slovstvena zgodovina v slovenski ljudski šoli. — 12. L. Žvab: Književne redkosti slovenske. (Dalje.) — 13. L. Ž.: Tomanova pesem prijatelju. — 14. E. Lah: „Matica Slovenska“ in „Družba sv. Mohorja. — 15. Listek: Poziv pisateljem slovenskim. — Božidar Raič. † — Ivan Dolinar. † — Nove knjige slovenske. — V odgovor. — „Kres“. — Spominska plošča dr. Jakobu Zupanu. — Dramatično društvo. — Stritarjeva slavnost. — Nova skladba. — Dr. K. Štrekelj. — Societas historico-naturalis croatica. — 16. J. Kalan: Šah. — „Ljubljanski Zvon“ stoji: vse leto 4 gld. 60 kr., leta 2 gld. 30 kr., četrt leta 1 gld. 15 kr.

Umrli so v Ljubljani:

30. junija: Alojzija Lilleg, železniškega uradnika žena, 72 let, Krakovski nasip št. 4, za starostjo.
1. julija: Anton Podržaj, ključničarjev sin, 22 dni, Sv. Florijana ulice št. 29, za božjastjo.
V deželnej bolnici:
29. junija: Janez Vidmayer, sedlar, 46 let, za jetiko.
30. junija: Anton Jeras, delavec, 34 let, za vodenico.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mto.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mto.
1. julija.	7. zjutraj 2. pop. 9. zvečer	734 87 mto. 735 68 mto. 737 80 mto.	15.4° C 19.8° C 14.6° C	sl. svz. z. jz. sl. jvz.	obl. d. jas. jas.	2 70 mto. dežja.
Srednja temperatura 16.6°, za 2.4° pod normalom.						

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Dunajska borza

dne 2. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85	gld.	15	kr.
Srebrna renta	85	90		
Zlata renta	117	30		
5% marcna renta	102			
Akcije narodne banke	869			
Kreditne akcije	277	60		
London	126			
Srebro	9	9 1/2		
C. kr. cekini	5	94		
Nemške marke	61	87 1/2		
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.		
Državne srečke iz l. 1864	100	gld.	18	25
Ogrska zlata renta 4%	106	90		
Ogrska papirna renta 5%	94	90		
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	20		
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	117	30
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124	80		
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	120			
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	80		
Kreditne srečke	100	gld.	177	
Rudolfove srečke	10	18	50	
Akcije anglo-avstr. banke	120	114	80	
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	201	75		

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze presrečnega sočutja o boleznih in o smrti našega iskreno ljubljena, nepozabljivega očeta

JANEZA LUŠINA (GERDIN)

izrekamo najsrčnejšo zahvalo gospodom pevcem za gniljivo petje in drugim za mnogobrojno spremstvo k poslednjemu počitku.

Sodražica, 29. junija 1886.

(471—2)

Žalujoča rodbina.

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotračnicah knjiga:

Poezije S. Gregorčičeve.

Druga pomnožena izdava.

Elegantno vezana knjižica s slatim obrezkom stane 2 gld., nevezana 1 gld. 20 kr.

Ime Gregorčičovo samo dosti priporoča. Opozorjava samo, da je črna tej istim elegantni knjižici sedel niska, in sverjena sva, da bode vsakdo, če ima uke tudi prvi natis, radostno posegel po njej, saj pa je tudi drugi natis z mnogimi krasnimi, mičnimi v sred segajočimi pesmicami pomnožen.

Ig. pl. Kleinmayr et Fed. Bamberg
knjigotračnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

Št 11318. (472—2)

Razglas.

Neznana zlobna roka je nočoj onesažila Anastazija Grtina spomenik pred Križevniki.

Da se bode na sled prišlo prouzočevalcem taciš pobalinskih dejanj, katera je najostreje obsopati v interesu ljubljanskega mesta in da se prepreči ponavljanje taciš sramotnih dogodkov, bodi občinstvo, ki mu je mari za javni red, nujno pozvano, naj podpira delovanje redarstvenih organov in gosposki ovadi vse, kar bi utegnulo pripomoči, da se zvedo storilci, oziroma, da se onemogoči izvršitev njihove namire.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 1. julija 1886.

Razglas.

Vsled odločbe deželnega odbora za Kranjsko 26. junija 1886 št. 4061, se odloči dan za zmanjševalno dražbo glede oddaje del za preložbo okrajne ceste od Št. Petra do Otočič na

12. julija 1886

ob 11. uri dopoldne. Dražba, do katere se tudi pismene ponudbe vsprejemajo, se bode vršila v mestni dvorani v Rudolfovem. Po stroškovniku znašajo dela s tvarino 3831 gld. 98 kr.

10% tega zneska se mora pred ponudbo za vadij položiti. Drugi pogoji se zvedó pri podpisnem načelniku cestnega odbora.

V Rudolfovem, 29. junija 1886.

Anton Vertačič,
načelnik.

(470)

Št. 11.210.

(475)

Razglas.

Pri srečkanji 125 lozov mestnega Ljubljanskega posojila, ki se je po načrtu vršilo v 2. dan julija 1886. leta, so bile vzdignene:

Št. 27.139 z dobitkom	15.000 gld.
„ 68.607 „	1.500 „
„ 12.821 „	500 „
„ 48.106 „	500 „
„ 68.154 „	500 „

in št. 1832, 2042, 2983, 3686, 4198, 4963, 5328, 5919, 6726, 7933, 8675, 9379, 9853, 11.653, 11.972, 14.070, 14.199, 14.697, 14.758, 16.238, 17.081, 17.911, 18.022, 18.140, 18.264, 19.371, 19.403, 23.514, 23.625, 24.035, 24.152, 24.566, 24.620, 25.506, 26.325, 26.758, 26.842, 26.866, 28.394, 28.399, 28.450, 28.560, 28.665, 28.735, 29.498, 30.038, 30.363, 30.679, 33.153, 33.241, 33.251, 34.165, 36.336, 36.664, 36.681, 37.673, 37.836, 38.260, 38.499, 39.626, 39.794, 39.867, 40.408, 40.445, 40.525, 41.397, 41.714, 41.989, 42.575, 42.721, 42.766, 42.780, 43.133, 45.690, 46.235, 46.530, 46.789, 47.626, 47.657, 47.805, 48.203, 49.268, 49.941, 50.244, 50.342, 51.312, 51.957, 52.284, 52.297, 54.402, 55.926, 57.259, 58.883, 59.139, 59.384, 59.514, 60.827, 61.441, 61.707, 62.506, 63.684, 63.767, 64.371, 64.613, 64.631, 64.750, 64.949, 68.053, 68.377, 68.823, 69.694, 69.748, 69.753, 70.569, 72.043, 72.303, 73.161, 74.445, 74.824, 74.845, vsaka z dobitkom 30 gld.

Od dosle izžrebanih lozov niso še izplačane naslednje številke: št. 44.920 z dobitkom 25.000 gld., št. 1072 in 45.330 vsaka z dobitkom 1500 gld., št. 26.163 z dobitkom 600 gld., št. 4847 in 33.724 vsaka z dobitkom 500 gld., in št. 119, 1487, 1840, 2643, 2688, 3783, 4684, 4934, 5024, 6279, 7840, 8005, 8284, 8317, 9462, 9550, 9840, 11.404, 11.785, 11.793, 12.517, 12.518, 12.529, 12.875, 13.290, 14.101, 14.583, 15.200, 15.243, 15.266, 15.715, 15.931, 16.466, 16.845, 17.429, 17.442, 18.077, 19.128, 19.365, 20.177, 20.182, 20.214, 21.730, 21.743, 22.574, 22.916, 23.013, 23.069, 23.394, 24.071, 24.575, 24.609, 24.669, 24.863, 25.187, 25.247, 25.549, 25.560, 26.624, 27.506, 27.941, 28.076, 28.619, 28.845, 29.534, 29.685, 30.116, 30.789, 30.983, 32.490, 32.542, 32.742, 33.237, 33.304, 34.010, 34.175, 34.184, 34.203, 35.014, 35.060, 36.157, 36.349, 38.179, 38.209, 39.996, 41.632, 41.741, 42.673, 44.632, 45.148, 45.307, 45.578, 46.508, 46.725, 47.963, 48.143, 49.207, 49.924, 50.142, 50.615, 50.825, 51.429, 54.114, 56.284, 56.726, 57.534, 59.459, 59.594, 61.486, 61.793, 62.004, 63.097, 63.113, 63.178, 63.425, 63.659, 63.804, 64.345, 65.195, 65.442, 65.497, 66.495, 67.068, 67.173, 69.135, 69.977, 71.272, 71.388, 71.682, 72.574, 73.345, 73.819, 74.077, 74.146 in 74.864 vsaka z dobitkom 30 gld.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 2. julija 1886.

Št. 2704.

(448—3)

Naznanilo.

Pri deželnem gledališču v Ljubljani se bode oddala služba vratarja in gledališnega mašinista z letno plačo 200 gld. in s stanovanščem v gledališču ter s pravico do vsacega gledališnega vodje za primerno plačilo za opravljene posla mašinista na gledališču.

Prošnjiki za to mesto se imajo izkazati o svojem dosedanem življenju in poslovnanji, o neukmaževanem vedenju in o svojih vednostih in izkušnostih v mehaničnih opravilih te stroke, potem, da zamorejo založiti 200 gld. kavicije in naposled o popolni zmožnosti slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi, ter naj svoje prošnje z dotičnimi dokazili in spričevali uložé do 15. junija l. 1886. pri deželnem odboru kranjskem, pri katerem se tudi natančneje izvedó pogoji te službe.

Od deželnega odbora kranjskega,
v Ljubljani, 15. junija 1886.

CHAMPAGNE
AYALA & Co.
Glavna zaloga v Ljubljani pri
g. PETER LASSNIK-u.

Varstvena znamka

Med v satovji

a Ko. 80 kr.

Garantiran pitanec

v škatljah po 5 Ko., Ko. po 60 kr., škatlja 30 kr., se pošilja po pošti proti predplačilu ali povzetju.

V škatli na debelo ceneje.

OROSLAV DOLENEC,

svečar,
v Ljubljani, Gledališke ulice.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.